

Sygn. akt I C 927/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2017r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant: sekr. sąd. Michał Czerwiński

po rozpoznaniu w dniu 03 marca 2017 r. w Gdańsku, na rozprawie

sprawy z powództwa W. F.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda W. F. kwotę 26.200 zł (dwadzieścia sześć tysięcy dwieście złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 09 grudnia 2014r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. obciąża pozwanego kosztami procesu w całości pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 927/14

UZASADNIENIE

W. F. domagał się zasądzenia od pozwanego L. S. C. de S. y (...) S. A.(...) Oddział w Polsce w W. kwot:

- 26.100 zł z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,
- 313,92 zł z tytułu zwrotu kosztów przejazdu do placówek medycznych
- 100 zł z tytułu zwrotu kosztów sporządzenia opinii lekarsko – orzeczniczej
- 492 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa w postępowaniu przedprocesowym

wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 09.12.2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż w dniu 28.08.2013 doszło do wypadku komunikacyjnego. Sprawca szkody objęty był ubezpieczeniem z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu w (...) oddziale (...) de S. y (...) S. A. w (...).

Na skutek ww. zdarzenia powód doznał urazu głowy, urazu kręgosłupa szyjnego, złamania łokcia lewego, urazu barku lewego, urazu podudzia prawego, stłuczenia żeber, ogólnego potłuczenia, licznych otarć ciała oraz urazu psychicznego.

Pozwany przyjął odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie i przyznał powodowi kwotę 3.900 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 33,35 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów do placówek medycznych. Następnie decyzją z dnia 06 grudnia 2013 r. przyznał powodowi kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Powód wskazał, iż lekarz – orzecznik określił w swej opinii wysokość uszczerbku na zdrowiu powoda na 18%, z tytułu sporządzenia której powód poniósł koszt 100 zł. Powód pismem z dnia 12.05.2014 r. wezwał pozwanego do zapłaty 26.100 zł z tytułu zadośćuczynienia za doznana krzywdę, 313,92 zł z tytułu zwrotu kosztów przejazdu do placówek medycznych, 100 zł z tytułu zwrotu kosztów sporządzenia opinii lekarsko – orzecniczej oraz kwoty 492 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa w postępowaniu przedprocesowym, jednakże bezskutecznie.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa, kwestionując roszczenie o zadośćuczynienie, roszczenie o odszkodowanie zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Jednocześnie wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł zarzut spełnienia świadczenia co do kwoty 195 zł z tytułu zakupu ortozy szyjnej, która to kwotę wypłacił na etapie postępowania likwidacyjnego. Zdaniem pozwanego przyznana kwota tytułem zadośćuczynienia jest odpowiednia, w pełni rekompensuje doznana przez powoda szkodę. Argumentował, iż u powoda nie stwierdzono żadnych patologii ani zmian pourazowych. Kwestionował związek przyczynowy deklarowanego urazu barku lewego, stawu kolanowego lewego, podudzia prawego, stłuczenia żeber ze zdarzeniem z dnia 28.08.2013 r. Wskazywał, iż nie ponosi odpowiedzialności za stwierdzone u poszkodowanego samoistne schorzenia i zmiany zwyrodnieniowe w obrębie kręgosłupa, w tym zniesienie fizjologicznej lordozy szyjnej oraz zmiany degeneracyjne w obrębie łkotki przyśrodkowej. Za niewiarygodne uznał twierdzenia powoda o konieczności dalszego leczenia, wskazując, iż z dokumentacji medycznej wynika, iż leczenie powoda zakończono. Pozwany kwestionował również uszczerbek psychiczny na zdrowiu powoda. Wskazywał, iż poszkodowany odbył jedynie 2 konsultacje psychiatryczne. W konsekwencji uznał za niewykazany rozmiar krzywdy mającej uzasadniać dopłatę kwoty 26.100 zł tytułem zadośćuczynienia. Za nieuzasadnione uznał również roszczenie powoda w zakresie zwrotu kosztów dojazdów do placówek medycznych z uwagi na określenie wysokości żądania w oparciu o tzw. kilometrówkę. Zdaniem pozwanego powyższe pozostaje w sprzeczności z art. 444 § 1 kc oraz w sprzeczności z treścią rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25.03.2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, które nie znajdują w ocenie pozwanego zastosowania w niniejszej sprawie, bowiem przewidują jedynie zwrot kosztów używania pojazdów prywatnych w celach służbowych, a taka sytuacja w niniejszej sprawie nie miała miejsca. Kwestionował również roszczenie powoda co do zwrotu kosztów opinii prywatnej oraz zwrotu kosztów zastępstwa pełnomocnika w postępowaniu przedprocesowym wskazując, iż nie pozostają one w normalnym związku ze zdarzeniem ubezpieczeniowym. Odnosząc się do żądania w zakresie odsetek od kwoty zadośćuczynienia wskazywał na zasadność przyznania odsetek od dnia wyrokowania.

Pismem procesowym z dnia 20.10.2016 r. powód dokonał rozszerzenia żądania pozwu wnosząc o zasądzenie od pozwanego kwoty 42.100 zł tytułem zadośćuczynienia, w pozostałym zakresie podtrzymał pierwotne roszczenie.

Pismem z dnia 09.01.2017r. pozwany wniósł o dopozwanie do sprawy (...) Spółki Akcyjnej w W. i zwolnienie L. S. C. de S. y (...) S. A. w (...) z udziału w sprawie w charakterze pozwanego z uwagi na zbycie portfela ubezpieczeń na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w W..

Pismem z dnia 11.01.2017 r. powód wyraził zgodę na wejście (...) Spółki Akcyjnej w W. w prawa pozwanego.

Postanowieniem z dnia 16.02.2017 r. Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w pkt I oddalił wniosek o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. oraz w pkt II stwierdził, że (...) Spółka Akcyjna w W. weszła do postępowania w miejsce pozwanego L. S. C. de S. y (...) S. A. w (...) na podstawie art. 192 pkt 3 kpc.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28.08.2013r. W. F. uległ wypadkowi komunikacyjnemu; jadąc na motocyklu nr rej. (...) został uderzony od tyłu przez nadjeżdżający pojazd osobowy marki F. nr rej. (...), którego kierowca był sprawcą kolizji drogowej.

Po zdarzeniu wrócił o własnych siłach do domu. odczuwał bezpośrednio po zdarzeniu bóle okolicy lewego łokcia i kolana, bóle głowy oraz kręgosłupa. Następnego dnia rano bóle się nasiliły w związku z czym zgłosił się na Szpitalny Oddział Ratunkowy, gdzie stwierdzono bóle lewego łokcia i lewego kolana. Założono szynę gipsową na 3 tygodnie stabilizującą lewy łokieć, tego samego dnia wypisano do domu. Następnie w poradni ortopedycznej zalecono utrzymanie szyny gipsowej przez dalsze dwa tygodnie. Poszkodowany był konsultowany neurologicznie z uwagi na odczuwane szумы w głowie i bóle kręgosłupa szyjnego oraz bóle łokcia, odczuwał również zaburzenia koncentracji. Bóle głowy odczuwał przez około 2 miesiące, obecnie okresowo odczuwa bóle głowy okolicy czołowej, występujące 2-3x w miesiącu, trwające do kilku godzin, ustępują po lekach przeciwbólowych. Leczył się w poradni ortopedycznej z powodu bólów lewego kolana oraz łokcia. Po urazie odczuwał również drętwienia palców IV i V lewej ręki, które ustąpiły po operacji łokcia w 2014 r. Stosowano zabiegi fizykoterapeutyczne głównie na lewe kolano i lewy staw łokciowy od 14.10.2013 r. do 25.10.2013 r., od 28.10./2013 r. do 12.11.2013 r., od 25.11.2013 r. do 06.12.2013 r. od 20.10.2014 r. do 31.01.2014 r. i stawu kolanowego lewego od 20.10.2014 r. do 31.01.2014 r. Powód przebywał na zwolnieniu lekarskim 6 miesięcy. Po zdarzeniu odczuwał obniżony nastój, był labilny emocjonalnie, źle sypiał, dokuczał mu lęk w sytuacjach przypominających zdarzenie. Podjął z tego powodu leczenie psychiatryczne z rozpoznaniem zaburzeń adaptacyjnych stresowych pourazowych depresyjno – lękowych. Zażywał E.. Z czasem dolegliwości uległy stopniowemu wyciszeniu. Kontynuował wizyty u psychiatry, sam zdecydował o przerwie w stosowaniu farmakologii. Na wizyty do placówek medycznych dojeżdżał samochodem oraz komunikacją miejską.

Około dwa lata przed wypadkiem powód był operowany z powodu obustronnego zespołu cieśni nadgarstka. Kilka lat temu przeżył operację prawego kolana.

/dowód: dokumentacja medyczna - k. 5-28,139-140,151,152,157-171,193,194-197,204-206,210,310-311,356-360,366,370-374,377-378,381,385-387,391-397 pismo z (...) w G. -k. 207, dokumentacja fotograficzna -k. 213-309,328-329, zeznania powoda -k. 334-337/

W dniu zdarzenia sprawca wypadku był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej u L. S. C. de S. y (...) S. A. w (...) Oddział w Polsce w W., pierwotnego wierzyciela, który dokonał zbycia portfela ubezpieczeń na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w W..

/ okoliczność bezsporna/

Stłuczenia wygoiły się bez pozostawienia zaburzeń funkcji w znaczeniu ortopedycznym. Nie doszło do trwałych lub długotrwałych następstw urazów lewego barku i kręgosłupa szyjnego. USG lewego łokcia nie wykazuje zmian samoistnych w zakresie ortopedycznym Utrzymuje się ograniczenie ruchów rotacyjnych w lewym stawie łokciowym w zakresie pronacji i supinacji po około 5-10 proc. Badanie potwierdziło uszkodzenie więzadła (...) i przebyte, wygojone uszkodzenie więzadła (...) oraz podchrzęstne złamania kłykcia przysrodkowego piszczeli. Stłuczenie lewego łokcia wygoiło się z niewielkim ograniczeniem ruchomości co stanowi o zaburzeniu funkcji i odpowiada 5% trwałemu ortopedycznemu uszczerbkowi na zdrowiu. Zaburzenia funkcji lewego kolana stanowią 8 % trwały ortopedyczny uszczerbek na zdrowiu. Leczenie obrażeń szyi, barku i łokcia zostało zakończone. Stan lewego kolana wymaga dalszego leczenia i rehabilitacji. Dotychczasowa rehabilitacja przyniosła częściową poprawę. Ograniczenia ruchowe polegają na ograniczeniu możliwości biegania, dłuższego chodzenia, uprawiania rekreacyjnego sportu. Mogą stanowić utrudnienie w pełnieniu służby wojskowej. Uszkodzenia odzieży i motocykla jednoznacznie wskazują na możliwość doznania obrażeń wskazanych przez powoda okolic ciała. Początkowe zmiany zwyrodnieniowe nie wskazują na zaburzenia funkcji przed wypadkiem. Nie jest to zmiana zaburzająca funkcjonowanie ani dająca ból. Jest to norma a nie stan chorobowy. Zwapnienia ścięgna świadczą o intensywnym treningu, nie powodują zaburzeń funkcji. Nie mają znaczenia dla stanu kolana. Badanie nie potwierdziło uszkodzenia łąkotek

/dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii –k. 410-412, pisemna uzupełniająca opinia biegłego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii –k. 546-549, ustna opinia biegłego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii –k. 635-638/

Poszkodowany w wyniku zdarzenia z dnia 28.08.2013 r. doznał 10% długotrwałego neurologicznego uszczerbku na zdrowiu, w tym 5% z tytułu urazu głowy, szumów w głowie, bólów głowy zaburzeń koncentracji oraz 5% w zakresie pourazowego uszkodzenia nerwu łokciowego lewego. W następstwie urazu łokcia doszło do uciśnięcia nerwu łokciowego w przebiegu pourazowego zespołu rowka nerwu łokciowego. Nasilone objawy drętwienia palców IV i V ręki lewej występowały do czasu zabiegu operacyjnego w lipcu 2014 r., trwały zatem powyżej 6 miesięcy. Wykonane w 2012 r. badanie przewodnictwa nerwowego wykazało cechy uszkodzenia nerwu łokciowego bez związku z urazem. Objawy drętwienia palców ręki przebiegu uszkodzenia nerwu łokciowego były dwójakiego rodzaju – pourazowego oraz przebiegu zmian występujących już przed urazem. W zakresie urazu kręgosłupa szyjnego, barku, kończyny dolnej lewej powód nie doznał długotrwałego ani trwałego uszczerbku neurologicznego na zdrowiu. Zgłaszane objawy nie stanowią żadnych znaczących ograniczeń życiowych.

/dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu neurologii –k. 447-451, pisemna uzupełniająca opinia biegłego z zakresu neurologii –k. 557-559, ustna uzupełniająca opinia biegłego z zakresu neurologii –k. 638-639/

Poszkodowany na skutek zdarzenia z dnia 28.08.2013 r. doznał trwałego 5% psychicznego uszczerbku na zdrowiu. U powoda doszło do wystąpienia ostrej reakcji na stres. W wyniku jej wydłużenia nastąpiły zaburzenia depresyjno – lękowe, adaptacyjne, przedłużone adaptacyjne zaburzenia depresyjno – lękowe. Brak podstaw do stwierdzenia by u powoda występowały przed zdarzeniem objawy nerwicowe. Powód powinien kontynuować przerwana farmakoterapię, połączyć ją psychoterapią. Wskazane dolegliwości powodują dyskomfort psychiczny. Wizyty u psychiatry były uzasadnione. U powoda nie doszło do urazu (...). Obawy powoda wynikają z jego stanu zdrowia, z jego sytuacji zawodowej. Funkcjonowanie powoda zaburza poczucie krzywdy, złość, drażliwość, nerwowość, zaburzenia snu, konieczność zmiany planów życiowych, lęk przed prowadzeniem pojazdu, lęk o przyszłość.

/dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu psychiatrii –k. 505-510, pisemna uzupełniająca opinia biegłego z zakresu psychiatrii –k. 573-574, ustna uzupełniająca opinia biegłego z zakresu psychiatrii -k. 639-641/

W wyniku pozwanych urazów W. F. zaniechał aktywności fizycznej, pomimo, iż do dnia wypadku była osobą aktywną, uprawianie sportów (jazda na rowerze, na łyżwach). Nadto miał koszmary senne związane z wypadkiem. Dodatkowym źródłem stresu był lęk przed jazdą pojazdem mechanicznym, lęk o swój stan zdrowia.

/dowód: zeznania powoda W. F. –k. 334-337 /

Powód zlecił wykonanie opinii lekarskiej, z którego to tytułu poniósł koszt 100 zł.

/dowód: zeznania powoda W. F. –k. 334-337, faktura Vat z dnia 05.04.2014 r. –k. 43, opinia –k. 45 /

Powód w dniu 08.11.2013 r. zgłosił szkodę do L. S. C. de S. y (...) S. A. w (...) Oddział w Polsce. / ***okoliczność bezsporna/***

W piśmie z dnia 06.09.2013 r. powód wezwał L. S. C. de S. y (...) S. A. w (...) Oddział w Polsce do wypłaty 70.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę oraz do zwrotu kosztów leczenia powoda.

/ okoliczność bezsporna/

Dnia 23.09.2013 r. powód przesłał L. S. C. de S. y (...) S. A. w (...) Oddział w Polsce dokumentację medyczną oraz zestawienie kosztów przejazdu do placówek medycznych na kwotę 283,92 zł.

/ okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 26.09.2013 r. L. S. C. de S. y (...) S. A. w (...) Oddział w Polsce przyjął odpowiedzialność za powstałą szkodę i przyznał powodowi kwotę 3.900 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 33,35 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu do placówek medycznych

/dowód: decyzja z dnia 26.09.2013 r. – 35/

Pismem z dnia 30.10.2013 r. powód wezwał L. S. C. de S. y (...) S. A. w (...) Oddział w Polsce do dokonania dopłaty do kwoty zadośćuczynienia 70.000 zł, kwoty 62 zł tytułem zwrotu kosztów zakupu kołnierza ortopedycznego, kwoty 140 zł tytułem zwrotu kosztów wizyty lekarskiej, kwoty 300 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz kwoty 492 zł tytułem zwrotu kosztów pełnomocnika zawodowego na etapie postępowania przedprocesowego.

/ okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 06.12.2013 r. L. S. C. de S. y (...) S. A. w (...) Oddział w Polsce przyznał powodowi kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, w pozostałym zakresie odmówił wypłaty odszkodowania.

/dowód: decyzja z dnia 06.12.2013 r. –k. 38-38 verte/

Pismem z dnia 21.01.2014 r. powód zwrócił się o ponowną analizę dokumentacji oraz dokonanie zwrotu pełnych kosztów dojazdów do placówek medycznych.

/ okoliczność bezsporna/

Pismem z dnia 20.02.2014 r. L. S. C. de S. y (...) S. A. w (...) Oddział w Polsce podtrzymał swoje stanowisko w sprawie.

/dowód: pismo z dnia 20.02.2014 r.-k. 40 – 40 verte/

Wezwaniem z dnia 12.05.2014 r. powód wezwał L. S. C. de S. y (...) S. A. w (...) Oddział w Polsce do zapłaty kwoty:

- 26.100 zł z tytułu zadośćuczynienia za doznana krzywdę,
- 313,92 zł z tytułu zwrotu kosztów przejazdu do placówek medycznych
- 100 zł z tytułu zwrotu kosztów sporządzenia opinii lekarsko – orzecniczej
- 492 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa w postępowaniu przedprocesowym, jednakże bezskutecznie.

/dowód: wezwanie z dnia 12.05.2014 r. –k. 41-41 verte/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było częściowo zasadne i w zakresie określonym w wyroku zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd dokonując ustaleń w niniejszej sprawie oparł się na całokształcie zgromadzonego materiału dowodowego, złożonych przez strony dokumentach, w tym na dokumentacji medycznej. Strony nie kwestionowały w toku postępowania prawdziwości i autentyczności złożonych dokumentów, a Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im waloru wiarygodności. W toku postępowania Sąd przesłuchał powoda W. F. na okoliczność skutków zdarzenia dla jego życia i zdrowia. Sąd dokonując ustaleń zweryfikował złożone zeznania w kontekście zgromadzonego materiału dowodowego. Nie było powodu aby nie dać wiary powodowi co do jego twierdzeń odnośnie samopoczucia po wypadku i zmian w jej życiu.

Stan faktyczny w sprawie był częściowo niesporny. Niesporny był fakt zaistnienia zdarzenia drogowego, na skutek którego poszkodowany został powód, odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie sprawcy posiadającego polisę

oc w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Spornym był zakres doznanych przez powoda obrażeń na skutek tegoż zdarzenia oraz związek obecnego stanu zdrowia powoda ze zdarzeniem. Celem dokonania ustaleń faktycznych w tym zakresie Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych neurologa, ortopedy i psychiatry. Opinie te były wielokrotnie uzupełniane zarówno na piśmie jak i ustanie, przeprowadzono również konfrontacje biegłych neurologa i ortopedy z uwagi na podnoszony przez pozwanego zarzut sprzeczności tych opinii. W ocenie Sądu biegli w sposób bardzo obszerny i wyczerpujący odnieśli się do wszystkich zastrzeżeń pozwanego co do opinii, biegły ortopeda oraz neurolog wyjaśnili swe opinie w zakresie dotyczącym urazu łokcia w sposób jednoznaczny wykluczając sprzeczność tych opinii. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż podnoszone przez stronę pozwaną w dalszym ciągu zarzuty stanowią jedynie niczym nie popartą polemikę z prawidłowymi ustaleniami biegłych i oddalił wnioski o dopuszczenia dowodu z opinii kolejnego biegłego psychiatry. Sąd oddalił również wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego neurochirurga mając na uwadze, iż w sprawie wypowiedzieli się już biegły ortopeda i neurolog w ramach swoich kompetencji, którzy nie wskazywali na konieczność zasięgnięcia opinii biegłego innej specjalności. Wskazać należy, że opinie sądowe sporządzone zostały przez osoby o odpowiednich kwalifikacjach, w oparciu o zgromadzony materiał oraz, zawierały precyzyjne wnioski, które zostały logicznie uzasadnione. Dlatego też Sąd dokonał ustaleń w oparciu o sporządzone opinie.

Stosownie art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Również w tym wypadku dla domagania się odszkodowania trzeba wykazać te same przesłanki, z tą różnicą, że odpowiedzialność ubezpieczyciela niezależna jest od tego, czy sprawca szkody odpowiada na zasadzie winy czy ryzyka (tak H. (...) [w:] Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom II, Warszawa 1997, s. 358). Odpowiedzialność pozwanego co do zasady była bezsporna między stronami.

Stosownie do art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Przepis ten należy wszakże rozpatrywać z punktu widzenia art. 435 kc zgodnie z którym prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Zgodnie z art. 6 k.c. i utrwalonym poglądem orzecznictwa i doktryny ciężar dowodu powyższych okoliczności obciąża tego, kto dochodzi odszkodowania za szkodę wynikłą z czynu niedozwolonego (orzecz. SN z dn. 3.10.1969 r., II PR 313/69, (...)). W konsekwencji to powód winien był wykazać szkodę rozumianą jako uszczerbek majątkowy i niemajątkowy, który uzasadniałby przyznanie mu kwot objętych żądaniem pozwu.

Uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia może być podstawą żądania zadośćuczynienia za krzywdę. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania działalności artystycznej, naukowej, wyłączenia z normalnego życia itp.). Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień i ma charakter całościowy - powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, mowa jest bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, przyznawaną jednorazowo.

Kryteria określające zasady ustalania wysokości zadośćuczynienia pieniężnego wypracowane zostały w orzecznictwie Sądu Najwyższego przy założeniu, że celem zadośćuczynienia jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez poszkodowanego krzywdy.

I tak, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że zadośćuczynienie z art. 445 ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość.

Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (tak SN w wyroku z dnia 26 lutego 1962 r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5, poz. 107; w wyroku z dnia 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65, OSPiKA 1966, poz. 92; por. też wyrok z dnia 22 marca 1978 r., IV CR 79/78). Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a m.in. również wieku poszkodowanego i czasu trwania jego cierpienia (tak SN w wyroku z dnia 12 kwietnia 1972 r., II CR 57/72, OSNCP 1972, nr 10, poz. 183). Przyznanie poszkodowanemu zadośćuczynienia z art. 445 § 1 zależy od uznania sądu. Sąd bierze przy tym pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, w tym szczególnie fakt otrzymania przez poszkodowanego kwoty pieniężnej z tytułu ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków dokonanego na koszt osoby obowiązanej do odszkodowania. Jeżeli poszkodowany otrzymał z wymienionego tytułu bardzo wysoką kwotę pieniężną, może to prowadzić do oddalenia powództwa o zadośćuczynienie (tak SN w wyroku z dnia 27 sierpnia 1969 r., I PR 224/60, OSNCP 1970, nr 6, poz. 111). Zasadę wypływającą z tego orzeczenia należy odpowiednio zastosować w niniejszej sprawie – kwoty uzyskane już przez powoda uprzednio od ubezpieczyciela skutkować będą obniżeniem należnego mu zadośćuczynienia.

Przede wszystkim jednak, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że określanie wysokości zadośćuczynienia należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego (wyrok SN z dnia 15 września 1999 r., III CKN 339/98, OSNC 2000/3 poz. 58). Artykuł 445 § 1 k.c. pozostawia - z woli ustawodawcy - znaczną swobodę sądowi orzekającemu w określeniu wysokości należnej sumy pieniężnej (wyrok SN z dnia 5 maja 2000 r., II CKN 1002/98). Określenie „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia wymaga rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności rodzaju naruszonego dobra i rozmiaru doznanej krzywdy, intensywności naruszenia oraz stopnia winy sprawcy, a także sytuacji majątkowej zobowiązanego (ewentualnie stopnia winy i sytuacji majątkowej zobowiązanego) (tak SN w wyroku z 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1010/00, OSNC 2003, nr 4, poz. 56).

Ustalając wysokość zadośćuczynienia adekwatnego do krzywdy doznanej przez powoda Sąd miał na uwadze opinie biegłych. Na skutek zdarzenia powód doznał urazu głowy, kręgosłupa w odcinku szyjnym, lewego barku, łokcia i kolanach oraz ogólnego potłuczenia. Stłuczenia wygoiły się bez pozostawienia zaburzeń funkcji w znaczeniu ortopedycznym. Nie doszło do trwałych lub długotrwałych następstw urazów lewego barku i kręgosłupa szyjnego. USG lewego łokcia nie wykazuje zmian samoistnych w zakresie ortopedycznym. Utrzymuje się ograniczenie ruchów rotacyjnych w lewym stawie łokciowym w zakresie pronacji i supinacji po około 5-10 proc., co odpowiada 5% trwałemu ortopedycznemu uszczerbkowi na zdrowiu. Badanie potwierdziło uszkodzenie więzadła (...) i przebyte, wygojone uszkodzenie więzadła (...) oraz podchrzęstne złamania kłykcia przyśrodkowego piszczeli. Zaburzenia funkcji lewego kolana stanowią 8 % trwały ortopedyczny uszczerbek na zdrowiu. Leczenie obrażeń szyi, barku i łokcia zostało zakończone. Stan lewego kolana wymaga dalszego leczenia i rehabilitacji. Dotychczasowa rehabilitacja przyniosła częściową poprawę. Ograniczenia ruchowe u powoda polegają na ograniczeniu możliwości biegania, dłuższego chodzenia, uprawiania rekreacyjnego sportu. Mogą stanowić utrudnienie w pełnieniu służby wojskowej. W następstwie urazu łokcia doszło do uciśnięcia nerwu łokciowego w przebiegu pourazowego zespołu rowka nerwu łokciowego. Nasilone objawy drętwienia palców IV i V ręki lewej występowały do czasu zabiegu operacyjnego w lipcu 2014 r., trwały zatem powyżej 6 miesięcy, co odpowiada 5% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Objawy drętwienia palców ręki przebiegu uszkodzenia nerwu łokciowego były dwójakiego rodzaju – pourazowego oraz w przebiegu zmian występujących już przed urazem. Z urazem głowy wiązały się bóle głowy, szumu co odpowiada 5% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. U powoda na skutek wypadku doszło do wystąpienia ostrej reakcji na stres. W wyniku jej wydłużenia nastąpiły zaburzenia depresyjno – lękowe, adaptacyjne, przedłużone adaptacyjne zaburzenia depresyjno – lękowe. Powód powinien kontynuować przerwana farmakoterapię, połączyć ją psychoterapią. Wskazane dolegliwości powodują dyskomfort psychiczny, łączą się z trwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 5%. Mając wszystkie te okoliczności na uwadze Sąd uznał, iż adekwatnym do doznanej krzywdy jest zadośćuczynienie w kwocie 30.000 zł, biorąc pod uwagę iż pozwany zapłacił już kwotę 3.900 zł Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 26.100 zł tytułem zadośćuczynienia. Sąd miał na uwadze, iż u powoda doszło do zaburzeń funkcji kolana oraz łokcia, które to zaburzenia polegają na ograniczeniu ruchomości i mają charakter trwały. Uraz kolana wymaga dalszego leczenia. Okoliczności te mają wpływ na sprawność fizyczną powoda, która uległa znacznemu ograniczeniu. Sąd miał również

na uwadze cierpienia związane z urazem głowy oraz łokcia w sensie neurologicznym co objawiało się drętwieniem palców. Nie bez znaczenia dla wysokości zadośćuczynienia był również uszczerbek na zdrowiu psychicznym, który ma charakter trwały, powód wymaga dalszego leczenia. Sąd nie znalazł jednak podstaw do uwzględnienia żądania zadośćuczynienia w pozostałym zakresie. W toku postępowania nie doszło do pogorszenia stanu zdrowia powoda, ani też do ujawnienia nowych skutków zdarzenia o których powód nie miałby wiedzy w chwili wniesienia pozwu. Biegli potwierdzili uszczerbek na zdrowiu opisywany przez powoda w pozwie. W ocenie Sądu przyczyną rozszerzenia powództwa było stwierdzenie przez biegłych wyższego procentowego uszczerbku na zdrowiu niż ten określony w opinii, której sporządzenie zlecił powód przed wszczęciem postępowania. Podkreślić jednak należy, iż wysokość procentowego uszczerbku na zdrowiu ma jedynie charakter pomocniczy dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia, które to ustalenie może się sprowadzać do matematycznego wyliczenia polegającego na pomnożeniu wysokości uszczerbku przez przyjętą stawkę. Podkreślić należy, iż uszczerbek na zdrowiu określony przez biegłego neurologa ma charakter długotrwały, a nie trwały, a zatem jest to uszczerbek który trwa ponad 6 miesięcy nadto istnieje możliwość poprawy. Biegły neurolog wskazywał, iż drętwienie palców występowało do operacji, która miała miejsce w lipcu 2014r., a zatem na dzień dzisiejszy zaburzenia te nie występują, nadto należało mieć na względzie, iż zaburzenia te wynikało nie tylko z urazu ale również ze zmian występujących u powoda przed zdarzeniem. Jeśli chodzi o uszczerbek stwierdzony przez biegłego psychiatrę należy mieć również na uwadze, iż powód sam podjął decyzję o przerwaniu leczenia farmakologicznego, nadto nie podjął psychoterapii. A zatem powód nie podjął działań które mogłyby w pewnym zakresie zminimalizować krzywdę. Należało również mieć na względzie, iż powód mimo doznawanych dolegliwości kontynuuje pracę żołnierza zawodowego co wiąże się z wymaganiami w zakresie sprawności fizycznej. Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo co do zadośćuczynienia w pozostałym zakresie.

Na podstawie art. 444 § 1 zd. 1 i § 2 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Przy czym jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. Renta z art. 444 § 2 k.c. ma charakter kompensacyjny, stanowi formę naprawienia szkody. Nie jest to renta o charakterze socjalnym, a jej dochodzenie związane jest z ustaleniem szkody, pozostającej w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem sprawczym. Powód tytułem odszkodowania domagał się kwot: 313,92 zł z tytułu zwrotu kosztów przejazdu do placówek medycznych, 100 zł z tytułu zwrotu kosztów sporządzenia opinii lekarsko – orzeczniczej, 492 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa w postępowaniu przedprocesowym. Na uwzględnienie zasługiwało w ocenie Sądu jedynie żądanie zwrotu kwoty 100 zł tytułem kosztów sporządzenia opinii lekarskiej. Zdaniem Sądu powód nie mając wiedzy medycznej, zasadnie celem określenia wysokości swojego żądania zlecił sporządzenia takiej opinii, a zatem koszt ten pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem. W pozostałym zakresie żądanie odszkodowania podlegało oddaleniu. Powód nie wykazał rzeczywiście poniesionych kosztów przejazdów do placówek medycznych w związku ze zdarzeniem, brak było podstaw do oparcia wyliczeń tych kosztów na przepisach regulujących przejazdy służbowe. Powód część dojazdów wykonał komunikacją miejską, nie przedstawił jednak biletów. W ocenie Sądu zgłoszenie szkody ubezpieczycielowi nie było czynnością skomplikowaną i nie wymagało udziału pełnomocnika, a zatem koszt związany z udziałem takiego pełnomocnika w postępowaniu przedprocesowym nie pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem.

Podsumowując wskazać należy, iż powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do kwoty 26.200 zł w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu.

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c., 100 k.p.c., 108 k.p.c. Mając na uwadze, iż żądanie pozwu zostało uwzględnione w 60%, koszty postępowania obciążają powoda w 40% a pozwanego w 60%. Omyłkowo w wyroku wskazano, iż koszty postępowania obciążają pozwanego w całości. Szczegółowe wyliczenie kosztów Sąd pozostawił referendarzowi sądowemu.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)